

Lá Thư Thụ Nhân

Subject:	Cóc cuối tuần --- Lời Hẹn Đêm Đông Cũ
From:	Luong V. Tran
Date:	Thursday, December 22, 2016 5:16 AM

Kính gửi đến quý anh chị con cóc cuối tuần.
Kính chúc quý anh chị một ngày Lễ Giáng Sinh như ý và một Năm Mới an khang.

Đạo:

*Giáng Sinh rồi lại Giáng Sinh
Người đêm đông ấy bóng hình chốn nao.*

Cóc cuối tuần:

Lời Hẹn Đêm Đông Cũ

Nhà thờ rộng, đèn chen nhau rộ nở,
Tiếng đàn ca òa vỡ lấp không gian.
Giáo dân quỳ, hồn tử mở hân hoan,
Niềm hy vọng chảy tràn qua ánh mắt.

Hàng ghé cuối, lão ông lòng quay quắt,
Nhìn quần quanh mong thấy mặt một người.
Rồi ngậm ngùi, để mặc lệ già rơi,
Buồn nhớ lại bốn mươi năm về trước.

x

x x

Mang tâm trạng của kẻ vừa mất nước,
Đêm Giáng Sinh lạc bước đến nhà thờ.
Thân ngoại đạo bơ vơ,
Lặng lẽ ngu ngơ nhìn hang đá.

Lần đầu dự Giáng Sinh trên xứ lạ,
Bên những người cùng vất vả lưu vong,
Nỗi đớn đau đang nén chặt trong lòng,
Chợt bùng cháy như than hồng gặp gió.

Sau Thánh lễ, một tiệc trà nho nhỏ,
Làm ấm lòng người vừa bỏ quê hương.
Tiếng hỏi thăm vang dội khắp hội trường,
Niềm an ủi cùng bi thương lẫn lộn.

Chàng trai trẻ dẫu mang nhiều phiền muộn,
Cũng nghe lòng mình rộn rã reo vang,
Khi bỗng dung thoáng thấy bóng một nàng,
Ngồi lặng lẽ cuối bàn cười e thẹn.

Chàng vụng về bến lữ,
Lân la kiếm chuyện làm quen,
Nàng mỉm cười khi được hỏi đến tên:
- Giáng Sinh tới, gặp nhau em sẽ nói!

Rồi lúng túng, sau câu từ già vội,
Theo người thân rẽ bóng tối ra về.
Chàng nhìn theo, lòng thoáng chút đê mê,
Phải chăng đó lời hẹn thề kín đáo.

x

x x

Mười hai tháng trôi qua trong mộng ảo,
Đêm đông dài, sâu thăm nhào con tim.
Giáo đường xưa dấu đỏ mắt kiếm tìm,
Người năm cũ vẫn bóng chim tăm cá.

Rồi thắm thoát bốn một năm ròng rã,
Người trai xưa giờ tóc đã trắng tinh,
Mỗi mùa đông về chốn cũ một mình,
Mong gặp lại người Giáng Sinh năm đó.

Hình ảnh của người con gái nhỏ,
Bao năm rồi vẫn còn rõ trong mơ,
Nét môi cười cùng ánh mắt ngây thơ,
Giữa tâm khảm chưa bao giờ phai nhạt.

Nửa kiếp buồn lang bạt,
Giờ chỉ còn nỗi mất mát khôn nguôi.
Mãi loay hoay tìm kiếm bóng một người
Nào hay biết tuổi đời mình đã xế.

Đêm Chúa xuống, ngôi thánh đường trắng lệt,
Người càng ngày về dự lễ càng đông,
Nhưng dần dà tình cảm kẻ lưu vong
Theo năm tháng đã không còn như trước.

Nỗi buồn đau mất nước,
Cộng thêm bao gian khổ bước lưu đày
Đã góp tay tàn phá mảnh thân gầy
Đang bị bệnh hành từng giây từng phút.

Dù thương nhớ vẫn dâng cao ngàn ngút,
Nhưng biết mình đã đến lúc phải quên
Chuyện tìm kiếm ngày đêm
Người con gái chưa biết tên biết tuổi.

Buồn chấp nhận đêm nay là đêm cuối,
Lòng bùi ngùi lẫn tiếc nuối xót xa.
Lễ nửa chừng, gượng chống gậy bước ra,
Đợi xe đón trở về nhà dưỡng lão.

x

x x

Mảnh sân trước nhà thờ vùng huyền ảo,
Người người giật mình, nhón nháo nhìn ra.
Xe cứu thương inh ỏi khuất dần xa,
Trơ trọi chiếc gậy già trên bãi cỏ.

Đèn khuya vẫn nhấp nhàng xanh tím đỏ,
Chẳng buồn hay trong một xó tối tăm,
Người đàn bà vắng mặt mấy mươi năm,
Đang run rẩy quờ khăn lau nước mắt.

*Trần Văn Lương
Cali, 12/2016*